

Howl'un Uçan Şatosu'nun ilk dakikalarında aklıma geldi, çocukluğumda, henüz hayalleri gerçeklerden fazla önemserken -ve yalnız olmanın geliştirdiği (mecbur bıraktığı)- hayal gücümünden başka bir eğlencem yokken kömürle çalışan, mekanik kurşun askerlerle önce Ankara'yı, sonra tüm dünyayı fethettiğim *uzun metrajlı* bir hayal kurmuştum. Askerlerin (dayımların o zaman oturduğu) Tunalı Hilmi Caddesinden yukarıya doğru rap rap çıkışları ve (herhalde Ninja Kaplumbağaların etkisi) kanalizasyon sistemini ele geçirmeleri hala aklımdadır. Kurşun asker gördüğümde o zamanki heyecanımı hatırlarım. Heyecandan geriye bir şey kalmadı ama hatırası bile güzel.

Sonraları yavaş yavaş kayboldu bu... Roketler uçururdum, makineler yapardım, kendim uçardım, bazen rüyamda *gerçekten* uçardım, bir yandan nasıl ineceğimi bilemez ve korkar, bir yandan da istediğim yere sadece niyetlenerek gidebilmenin rahatlığına bayılırdım. Bazı rüyalar o kadar gerçekti ki, ertesi günlerde uçup uçmadığımdan emin olamazdım; gerçek olması hayli muhtemel gelirdi.

Bugün bıyığımda iki tel beyaz gördüğümde, saçımda, sakalımda belirdiklerinde inkar etmeye çalıştığımı artık inkar edemez oldum. Yaşlanıyorum. Yaşlandıkça hayallerimin yükünden kurtulmaya çalışıyor, onları hiç tanımamış gibi yapmaya çalışıyorum ama bir yerlerden onlara benzer şeyler belirdiğinde; kendimi içi hidrojen dolu cam şişelerin kaç tanesinin bir roketi havaya kaldırabileceğini yeniden hesap ederken bulduğumda, işte o zamanlar, bana ne olduğunu soruyorum. *Nereye gittin?*

Hayat bana bugünlerde garip oyunlar oynuyor. Yapmaktan zevk aldığım şeylerin sayısı yavaş yavaş azalıyor, eski günlerde robotlarının hayallerini kuran çocuk, bugün o robotların -kendisi, ailesi ve tüm insanlık için- gerçek bir tehlike olabileceğini farkettiğinden hayal kuramıyor. (Doktorasında başarısız olma sebeplerinden *biri*, aslında başarılı olma ihtimalinin gözünü korkutmasıydı, yapmak istediği şeyi yapsaydı, attığı adımın doğru yönde olduğundan asla emin olamayacaktı.) Bilimin genel olarak nereye gittiğini farkettiğinden, evinin garajında bakterilerle oynayarak karanlıkta parlayan yoğurt üreten adamların, bir gün insanın saltanatının sonunu getireceğinden korkuyor. Bir gün *güçlü adamların* ölümsüzlüğü bulup, güçsüzleri yok etmesinden ve yerlerine robot hizmetkarlar geçirmesinden korkuyor. Bir yandan da bu gelişmenin mecburi bir yön olduğunu görüyor ve insanın bu yolda kendini yok etmeden ilerlemesi gerektiğini düşünüyor ama bir yandan da yolun giderek *inceldiğini* ve insanlığın kendini yok etme ihtimalinin bir çok açıdan daha muhtemel olduğunu görüyor.

O sebeple sanırım artık hayal kurmaya da korkuyor. Bazen, geçmişe, dört-beş yüz yıl önceye derin bir özlem duymamın sebebi bu, insanın kendisiyle ilgili fazla soru sormasına gerek olmadığı zamanları özleyor olmamın... O zamanlarda hayal edilmiş robotlar sadece insanların faydasına olabilirdi, belki bundan; şimdi, karşımızda şarkı söyleyenlerini ve bilmediğimiz kelimeleri onlara danışmamız gerektiğinde, insanın gereksiz bir varlık haline geldiğinden endişe ediyoruz.

Benimle beraber yaşlanan çocukluğumun fikirleri ve hayalleri... Yeni çağda ne geçmişin fikirleri işe yarayacak, ne de geçmişin hayallerine ulaşacağız.

Belki de sakalımın beyaz kıllarını müjdecî görmeliyim.